

знавамъ, че откраднахъ коня на Бѣла Бона. Това ми е грѣхътъ. Да възставамъ противъ царщината, това е клевета. Баща ми, дѣдо ми и прадѣдо ми сж били царска рая, и азъ оставамъ такъвъ. Никога не съмъ се вдигалъ противъ царя да му ставамъ душманинъ. Нека царската ржка накаже тѣзи комити, които идатъ отъ Влашко, за да ни развалятъ рахатлъка. Тѣ мислятъ, че тукъ нѣма турци, та идатъ стотина души да взематъ царството. Такива хора трѣбва да се некажатъ за примѣръ.

Такава приблизително речъ държалъ Инджето предъ следователя. Стоварялъ вината на великитѣ борци, на Караджата и Хаджи Димитра, за да отърве себе си. Но да видимъ дали Караджата отвърналъ, че познава Инджето, че сжщия билъ неговъ съучастникъ порано, че този конъ го открадналъ, за да отиде съ него да догонва четата, да се нарежда съ юнацитѣ, които развѣватъ знаме за свобода или смъртъ.

Следователятъ продължилъ:

— Има ли още нѣщо да кажешъ.

— Нѣмамъ.

Тогава се обърналъ къмъ Караджата:

— Не го ли познавашъ?

Войводата отвърналъ:

— Не познавамъ този човѣкъ. Името Индже за пръвъ пжтъ чувамъ, а него — сега виждамъ: ако го видя още единъ пжтъ, ще